

lede ved at see hen til andre Landes Exempel, thi det eneste Land, saavidt jeg veed, hvor dette System bliver fulgt, er Norge, og jeg troer, at man der er hjertelig fjed deraf. Jeg troer derfor, at man gjør klogt i ikke at gaae ind paa det nævnte Forslag, men derimod at holde paa det, som Udvalget har foreslaaet.

Finantsministeren: Jeg har ofte under denne Sags Behandling ønsket ikke at være Embedsmand, da jeg i saa Fald troer, at det vilde have været lettere for mig at udtale mig om adskillige Punkter, end det nu er Tilfældet. Det har ikke været mig muligt at overvinde Følelsen af, at det var Forsamlingen bevidst, at Ministrene ere Embedsmand, og at de maaskee endog mere end andre Embedsmand kunde være tilbøielige til at tænke paa, hvorledes Pensionsloven blev affattet, jeg siger ikke at jeg har været berettiget eller har havt Føie til denne Tanke, men det har været mig umuligt at overvinde denne Følelse, og jeg har derfor indskrænket mig hidtil under Pensionsfagens Behandling til at udtale det Allernødvendigste, som jeg troede det var min Pligt ikke at undlade. Jeg troer mig nu nødsaget til af den samme Grund, ogsaa at følge denne Fremgangsmaade under Sagens 3die Behandling, og jeg skal saaledes indskrænke mig til at udtale det, som jeg paa Regjeringens Begne ikke kan lade være at udtale. Jeg skal da for det Første gjøre den factiske Bemærkning, at det forholder sig efter min Overbeviisning fuldkommen rigtigt, hvad den ærede Ordfører allerede har oplyst, at det Ændringsforslag, som er stillet under Nr. 5, paa ingen Maade vil medføre nogen Besparelse for Statskassen. Det er rigtigt, som den ærede Ordfører har oplyst, at Fleertallet af Entledigelsesne falde efter Embedsmændenes 25de Tjenesteaar, og jeg troer dertil at kunne føie, at naar der bliver en væsentlig Forskjel mellem at entlediges inden det 25de Embedsjaar, og efter at have fyldt det 25de Embedsjaar, saa er det en Selvfølge, at Forskjellen i Antal mellem dem, som gaae af før og efter det 25de Aar, vil blive endnu større, da Enhver, naar han veed med Sikkerhed, at han ved at fylde det 25de Embedsjaar kan faae $\frac{20}{100}$ af sin Gage i Pension, og derimod, ved at gaae af inden den Tid,

kan faae, vi vide ikke hvor meget eller hvor lidet, vil idetmindste indtil der maatte have etableret sig en ganske fast for Embedsstanden gunstig Praxis ved Rigsdagen med Hensyn til en Forhøielse af de lavere Pensioner, som er bragt i Forslag, i dette Ændringsforslag, søge at blive hængende ved sit Embede saa længe som muligt, og jeg troer det vil findes tilgiveligt, om Regjeringen meget nødt vil bidrage til at forhindre en Embedsmand fra at erholde en nogenlunde passende Pension, naar han gaaer af. Jeg skal tvøvrigt ogsaa bemærke, at naar en af de ærede Forslagsstillere have fremhævet stærkt, hvad Følgen har været af vort hidtilværende Pensionssystem, da maa jeg atter gjentage, hvad jeg paa et tidligere Stadium af denne Sag har bemærket, at Grunden til de store Pensioner ligger ikke i de regelmæssige Pensioneringer, men i ganske andre Forhold, navnlig i de betydelige Reductioner, og jeg troer, at Rigsdagen vil paa en ganske anden Maade, end hidtil har været Tilfældet med Stænderne, kunne faae Indflydelse paa at forhindre, at unødvendige Reductioner finde Sted, og ligeledes unødvendige Udgifter paadrages Staten ved Reformer i Administrationen. Man kan vistnok være temmelig sikker paa, at der ad den Vej vil kunne opnaaes Besparelser, som ville blive langt større end de, der ville kunne opnaaes ved at modificere Pensionskalkulaen paa den Maade, som her er skeet. Jeg troer heller ikke, ifølge den Argumentation, som den ærede Forslagsstiller brugte, at det kunde siges at ligge i hans Hensigt, at ville træde Embedsstanden for nær, men naar jeg skal støtte mig til hans egen Argumentation, maa jeg antage, at han kun har villet forbeholde Rigsdagen at tage Bestemmelse om Embedsmændenes Pensionering, men at det ikke har været hans Mening, at Statskassen skulde paa de Embedsmænds Bekostning, som have tjent i 25 Aar, have nogen væsentlig Fordeel. Det er imidlertid af den ærede Ordfører oplyst, at om ogsaa man vil i den Henseende anvende et nok saa strengt Besparelser-System, saa vil det blive meget Ubetydeligt, hvad derved vil kunne bespares.

Jeg skal dernæst indskrænke mig til at udtale, at Regjeringen slutter sig til Udvalgets